

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El gran salt independentista
Els partits favorables a la consulta superen en més de 724.000 vots els que hi són contraris. L'avantatge es va mantenint des del 2010.

10
anys

Inundacions al Vallès
Una tempesta inunda el Vallès i interromp les comunicacions. A Cardedeu desapareix un pagès arrossegat per l'aigua i a Rubí descarrila un tren.

20
anys

Fart de tots
Pujol diu en roda de premsa que se sent tan fart de González com d'Aznar. "Si la democràcia perilla, que convoquin les eleccions", diu.

Ficcions reals

Jaume Vidal

En defensa del menjar porqueria

No estic en contra de les estrelles Michelin, tot i que no hi arribo. Ni tampoc d'una bona carta en un bon restaurant. I també recordo amb delit els canelons de l'avia. El menjar casolà és l'autèntica cuina. Però em sembla injust el càstig dels paladars exquisits al menjar porqueria. Estic d'acord que l'arrossat de les aletes de pollastre no és potser el millor remei per controlar el colesterol. I que per conservar la línia no són aconsellables les patates fregides que acompanyen el menú de doble hamburguesa amb formatge i una rodanxa de cogombre. És cert. La meva naturalesa física ho corrobora. Però la meva naturalesa psíquica també em diu que el menjar porqueria té efectes positius. I no ho dic jo només. Hugo Reyes, en un dels episodis de

Anar a un establiment de menjar ràpid, tot i el colesterol, pot alleugerir les traves d'un dia feixuc

Lost, ofereix una cuixa de pollastre de menjar ràpid al seu company Sayid. Ho fa poc després que l'antic militar iraquès n'hagi pelat uns quants. Sayid rebutja l'oferta i Hugo li diu: "Si prenguessis més menjar porqueria no m'ataries tanta gent." Jo no he arribat a aquest punt, però gràcies als senyors McDonald's, King -Burger, King- i al mateix coronel Sanders, creador del Kentucky Fried Chicken he alleugerit dies feixucs. Fins i tot és un bon reclam infantil. El dia del meu sant el vaig celebrar amb el meu fillol, que va tenir la llicència de triar el dinar: un *pollo campero*, al Pans & Company. I tot això sense comptar la dèria col·leccionista: les joguines dels menús infantils són peces ben preuades. No fa ni dos dies que vaig confirmar el valor del menjar ràpid. Vaig evitar els esmorzars que ofereixen aquestes franquícies i vaig optar per un suc natural de maduixa a la Boqueria. En fer un gir, vaig fer caure una peça de coco. "Lo tiene que pagar." I després diuen que la fruita va bé.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ombres d'estiu

Cuques de llum durant la nit

Imma Merino

Tot i que, a banda de la seva desigualtat literària, m'ha semblat una novel·la més que interessant amb molt per comentar, potser no m'estendré més amb *Vés i aposta un sentinella*, un títol estrany que remet a una cita bíblica d'Isaïes per apel·lar al fet que la consciència sempre ha de vigilar. El títol i la controvèrsia sobre l'edició (per què ha aparegut ara?, n'és conscient l'autora, Harper Lee, reclosa en una residència?) no han impedit el seu èxit fulminant: publicada a primers de juliol als EUA, i poc després a molts altres països, s'hi van vendre un milió d'exemplars la primera setmana. En tot cas, una de les coses que més m'interessen és que, entreveient-se a *Matar un rossinyol*, *Scout* es resisteix als rols assignats al gènere femení i que, vivint a

ANTHONY GARNER

Nova York, en el seu retorn temporal a Maycomb se sent estranya entre les dones conformades, xerraires i racistes. Scout és l'*alter ego* de Harper Lee, que, per cert, ha estat convertida en personatge a dos excel·lents films (*Capote* i *Infamous*, en què ha estat interpretada respectivament

per Catherine Keener i una sorprenent Sandra Bullock) sobre els conflictes morals del seu amic Truman Capote mentre escrivia *A sang freda*. D'altra banda, hi he llegit aquesta observació del doctor Jack Finch a la seva nebotada Scout a propòsit del perquè, desestimant que l'aboli-

ció de l'esclavitud fos el motiu fonamental, el Sud dels EUA va lluitar contra el Nord en la guerra de Secessió: "No se t'ha acudit mai... en algun moment, no has rebut vibracions que t'han fet pensar que aquest territori era un país independent". No els fa pensar en res? I encara més: "Que, deixant de banda els vincles polítics que pogués tenir, era una nació (...) que existia dins d'una nació? Una societat amb grans paradoxes, amb desigualtats alarmants, però amb l'honor particular de milers de persones parpellejant com cuques de llum durant tota la nit? Mai no s'ha lluitat una guerra per motius tan diferents, reunits per un motiu clar com l'aigua. Van lluitar per mantenir la seva identitat. La identitat política, la identitat personal."